

Σιμωνίδην δημιουργόν της θρηνητικῆς ἐλεγείας, οὐχὶ πόσον χωρίον τι τοῦ Ἀλικαρνασσιῶς (α) ὅσον ἢ δυό-
φωτος τῆς ἀρχαιοῦτος μαρτυρία, ὁ τίτλος θρήνου διδόμενος εἰς τὰς ἐλεγείας ταύτας, καὶ χωρὶς τινὰ
ἄτινα οἱ ἐκδῶται καλοῦσιν ἐπιγράμματα, καὶ ἄτινα
εἰσιν οὐδὲν ἄλλο ἢ λείψανα ἐπικηδείου ἐλεγείας. Τοιοῦ-
τοι ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων εἰσι καὶ οἱ στίχοι οἱ εἰς
Τίμαρχόν τινα ἀποδιδόμενοι. (β)

Λαλῶν δὲ περὶ τοῦ γένους ὅπερ ὁ K. Delavigne
ἀνεκάνισε παρ' ἡμῖν δὲν προτιθεμαι νὰ πραγματευθῶ
περὶ πασῶν τῶν διαφόρων ὑποδιαίρεισιν τῆς ἐλεγείας,
ἄλλως τε καὶ διότι οἱ διαδεχάμενοι τοὺς παλαιούς ἐλε-
γειακοὺς ἐφάνησαν ἐξ ἀρχῆς οὐ μόνον τὰς ὑποθέσεις
ἀλλὰ καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλοπολιτικά της ἀρχαιοῦτος
τοῦ αἰσθημάτων ἀποτύπυντες. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τούτῃ
σχολῇ τῆς ἐλεγείας, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μικρότα-
τον φαινόμενον τῆς φιλολογικῆς ἱστορίας, παρατηρεῖται
ἤδη ὁ περιωρισμένος ἐκείνος ἀτομισμός, ὁ ἠθικός
σκεπτικισμός, καὶ ἡ ἀπώλεια παντός εἰς τὴν ἀρετὴν
θάρβους ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἀποκλειστικός χα-
ρακτήρ ἐποχῶν πολιτισμοῦ ἃς τινὰς σήμερον ὀνομά-
ζουσι κρισίμους ἐποχάς. Τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἐκ-
πτώσεως ταύτης παρατηροῦνται ἤδη καὶ παρὰ τῷ Σό-
λωνι· ὁ Μίμνερμος ὁ τοσαύτην χάριν καὶ ἀνθηρό-
τητα ἔχων εἰς τὴν λέξιν αὐτοῦ, ἀκαταπαύστως πα-
ραπονείται περὶ τοῦ γήρατος, τοῦ θανάτου καὶ πολλῶν
ἄλλων δεινῶν ὧν δὲν εὐρίσκει ἀντιδόμακον εἰμὴ εἰς
ἀπολαύσεις ὅλως φυσικάς. Καὶ οἱ στίχοι τοῦ Σι-
μωνίδου ὅζουσι τῆς φιλαργυρίας καὶ τοῦ ἐγωῦ
σμοῦ ἐκείνου, δι' κατηγοροῦσιν αὐτοῦ οἱ ἀρχαῖοι. (γ)
Τι δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν κατ' ἐξοχὴν λεγομένων
γυναικῶν; Δὲν κατηγοροῦ τοῦ Θεόγνιδος ὅτι ἀπλῆν
καὶ πεζὴν, ὥς εἰπεῖν, καὶ τετριμμένην ἠθικὴν ἐννό-
ρισε καὶ ἀνέπτυξε, ἠθικὴν τὸ εὖ εἶναι καὶ τὸ ἀτομι-
κὸν συμφέρον σκοποῦσαν, κατὰ τοῦτο καὶ ὁ Ὁράτιος
καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦσαν ἀξιοκατηγόρητοι, ἀλλ' ἐπρέσ-
βευε τὰ ἀξιώματα τῆς τυραννικῆς ἀριστοκρατίας.
Τὸ βιβλίον αὐτοῦ, καλῶς μελετώμενον (δ) δὲν τείνει
εἰμὴ εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἀνυπερβλήτα μεσοτόχια μεταξὺ
τῶν διαφόρων τάξεων· οὐ μόνον ἀποπτύει πᾶ-
σαν ἰδεάν ἰσότητος καὶ γενναίας πρὸς τοὺς ἄλλους
ἀνθρώπους συμπαιθείας, ἀλλ' ὅπερ χεῖρον, ἐξευτελίζει
τὰς περὶ ἀφροσύνης καὶ χάριν τῆς πατρίδος θυσίας
ιδέας αἵτινες ἐθέρμαινον τοὺς πρῶτους ἐλεγειακοὺς.
Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος τόπου νὰ ἀποδείξω ἐπ' ἀκρι-
βὲς τὸ λεγόμενον· περὶ τῆς ἀληθείας ὅμως εὐκολώ-
τατά τις δύναται νὰ πεισθῇ ἅμα μετὰ προσοχῆς
ἀναγνοὺς τὸν Θεόγνιν. Ἐν μόνον χωρίον παρατίθεται
ὅπερ ἀποδείκνυσιν ἡμῖν καὶ τὴν ἐγωϊστικὴν ἠθικὴν
τῶν γυναικῶν, καὶ παράδειγμα ἅμα τῆς ἀρχαιοτάτης

ὧσων ἔχομεν παρωδιῶν. Τυποῦνται δ' ἐν προκλινέσι
γράμμασιν οἱ στίχοι ὅσους ὁ Θεόγνης ἰδανείσθη παρὰ
τοῦ Τυρταίου ὅπως ἡ πολέμησθ' ἢ διαστρέψῃ τὴν
έννοιαν αὐτῶν.

Ὁ Ἥμος δ' ἥλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἡμᾶρ ἔχων,
Δείπνου δὲ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν ἀνδρὶ χαρίζομενοι.
Χέρνιθα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
Εὐειδὲς ῥαδινῆς χερσὶ Λάκαινα κόρη.
Ἡ δ' ἄρετή, τὸ δ' ἀέθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρει γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Εὐνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλιντε παντὶ τε δῆμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένει.
Εὐνὸν δ' ἀνθρώποις ὑπαθήσομαι ὄφρα τοι ἦβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
Τῶν αὐτοῦ κτεάνων· εὖ πασχέμεν. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἄν
Δις πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύπη θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι. Κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπτεται ἀκροτάτης.
Ἄ μακάρ εὐδαίμων τοι καὶ δόλιος, ὅστις ἀπειρος
Ἀθλῶν εἰς Αἶψα δῶμα μέλαν καταβῇ,
Πρὶν γ' ἐχθροὺς πτήξῃ καὶ ὑπερβῇ περ' ἀνάγκῃ,
Ἐξετάσῃ φίλους, οὐτὶν ἔχουσι νόον.
Τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ ἠθικὴ τοῦ Τυρταίου, οὐδὲ τοῦ

K. Delavigne, ὁ πρακτικώτατος δ' ἡμῶν αἰὼν καὶ
τὸ μέλλον ὅπερ παρασκευάζει ἡμῖν ἀπαιτοῦσι παρὰ
τῶν νέων ἄλλα ὅλως αἰσθημάτων.

Ἐξ ὧσων ἤδη εἶπομεν ἐξάγεται ὅτι ὁ δημιουργὸς
τῆς ἀρχαίας ἐλεγείας δὲν εἶναι εἰμὴ αὐθεντικὸς καὶ
ἀναμφισβητήτως γνωστὸς, καὶ ὅτι τοῦλάχιστον δύναται
νὰ ταλαντεύηται τις μεταξὺ Καλλίνου καὶ Ἀρχιλόχου.
Ὅτι, ἂν ἡ ἐλεγεία εἴχῃ τι τὸ θρηνητικὸν κατ' ἀρχάς,
τὸ εἶχε μόνον διότι ἦτο καθιερωμένη εἰς θρήνησιν τῶν
πιπτόντων ἐν ταῖς μάχαις πολεμιστῶν.

Ὅτι ἡ ἐλεγεία ἦτο ἡρώϊκῃ παρὰ Καλλίνῳ, Ἀρχι-
λόχῳ καὶ Σόλωνι, γυναικῇ καὶ παρὰ Σόλωνι μὲν
μάλιστα δὲ παρὰ Θεόγνιδι καὶ Φωκυλίδῃ, ἐρωτικῇ
παρὰ Μιμνέρμῳ, Φληγῇ καὶ Καλλιμάχῳ, θρηνητικῇ
δὲ παρὰ Σιμωνίδῃ.

Ὅτι ἡ ἐλεγεία, ἣν ὁ K. Delavigne διὰ τῶν Μεσ-
σηνιάδων αὐτοῦ ἀνεκάνισεν εἶναι ἀναλογωτέρα παρὰ
πᾶσαν ἄλλην πρὸς τὴν ἐλεγείαν τοῦ Τυρταίου καὶ
Καλλίνου.

Δ Ν Β.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδ. Τευχ. ΜΔ').

- (α) *Περὶ συνθ. ὀνομάτων* περὶ τὰ τέλη.
(β) Frank *Καλλιν.* 65—70 καὶ ἐξ.
(γ) Καὶ *Τέξ.* *Χιλ.* VIII 228. *Φαβρ.* 'Ελλ.
Βιβλ II, 15. Τ. II, 147.
(δ) *Ἀνάγν.* τὴν εἰς Θεόγνιν ἀξιόλογον πρόλο-
γον τοῦ Βελλέρου, σελ 10 καὶ ἐξ.

Ὁ Σίρ Θωμᾶς Οὐάιτ κατεδικάσθη καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος εὐρίσκόμενος ἐκήρυξεν ὅτι ἡ
ἡγεμονίς 'Ελισάβετ καὶ ὁ κόμης Δεβονσίρ (Devon-